

An expressionist painting depicting three women from behind, standing on a wooden fence or bridge. The woman on the left wears a wide-brimmed straw hat and a pinkish-red dress. The woman in the center has blonde, curly hair and wears a dark, sleeveless dress. The woman on the right wears a wide-brimmed hat with a red flower and a blue dress. In the background, across a body of water, are two small buildings: a pink one with a dark roof and a red one with a grey roof. The sky and water are rendered in vibrant, textured green and blue tones. The overall style is expressive and somewhat abstract.

Faith Hoganová

Manželky mého muže

Přeložila Johana Horálková

PR
OST
OR

**P R
O S T
O R**

Faith Hoganová

**P R
O S T
O R**

Edice **Přítelkyně**

Faith Hoganová

Manželky mého muže

Přeložila Johana Horálková

Praha, 2024

P R
O S T
O R

First published in the UK by Aria.

This edition published by arrangement
with David Luxton Associates Ltd.

© Geraldine Hogan 2019
Czech edition © PROSTOR 2024
Translation © Johana Horálková 2024

ISBN 978-80-7260-593-4

Christine Cafferkeyové, která mi vždycky
vyprávěla ty nejlepší historky a bez níž bych
tento příběh nikdy nedokázala napsat

„Mami, u dveří stojí divná stará paní a tvrdí, že je táto-va žena.“ Delila vypadala napůl pobaveně a napůl zne-pokojeně. Pokud šlo o Grace, cokoli bylo lepší, než když vypadala znuděně a lhostejně. Od svých patnáctin před pár měsíci se tak tvářila vlastně pořád.

„Spletla si dům,“ prohodila Grace roztržitě. Zrovna se chystaly na piknik. Svítlo slunce a Grace doufala, že den na pláži by mohl přivolat zpátky blízký vztah, jaký měly s dcerou předtím, než spolu zůstaly samy

„Ne, je si jistá. Prý se jmenuje Evie.“ V jejím obvykle neutrálním hlase zněl zmatený podtón. „Evie Considinová-Starrová – ale mami, já bych řekla, že je tak o generaci starší.“ Přiložila si prst k hlavě a zatočila s ním. Tímto způsobem naznačovala duševní problémy. Grace se jí pokoušela vysvětlit, že by gesto používat neměla, ale o antidepresivech, která nosila v kabelce, se nezmínila.

„Aha. Evie?“ To jméno měla zasuté kdesi hluboko v mysli, ale z úst její dcery znělo zvláště. „Evie je tady?“ Grace mimoděk vystřelila ruka k vlasům, aby si je upra-vila, za což se nenáviděla. Proč se stará, co si o ní pomyslí Evie Considinová? „Stojí u dveří?“

„No, ano,“ soukala ze sebe Delila, kterou matčina reakce vyvedla z míry. „Ty ji znáš? Vážně je to...“ Její slova se vytratila, tak jako obvykle u Paula – Evie Considinová zjevně stále nebyla uzavřenou kapitolou jeho života.

Grace se narovnala, představila si, že ji prostřed-kem těla vytahuje nahoru neviditelný provázek a ona se

prodlužuje, jak ji to naučily jeptišky. Sebevědoměji, než se ve skutečnosti cítila, stáhla ramena dozadu a zamířila ke dveřím.

„Dobrý den, Evie,“ napřáhla ruku. „Jsem ráda, že vás konečně poznávám.“ Byla to lež, ale milosrdná.

Grace Kennedyová

Paul Starr byl vysoký – i když to byl vedle Grace každý – a možná až neohrabaný, ale toho si díky jeho husté tmavé kštici a kaštanovým očím nevšimla. Bezstarostně se usmíval a mluvil tichým hlasem, takže se musela naklánět blíž. Hned ji okouznil. Byl to nejúspěšnější chirurg v Irsku. Sebevědomý, kultivovaný a proslýchalo se, že i ženatý. Grace věděla, o koho se jedná. Tak jako všichni v Irsku. Jedině díky němu byl údajně bývalý americký prezident stále naživu, stejně jako polovina britské královské rodiny nad šedesát let.

„Nesmíte věřit všemu, co se o mně píše,“ bránil se a Grace si uvědomila, že se ještě nikdy necítila tak rovnocenně ve vztahu k někomu, kdo se nad ní tak tyčil. Byla zvyklá, že je všude nejmenší – bez podpatků měřila pouhých sto padesát dva centimetrů. Hrála si s amuletem, který měla na krku pořád. Patřil jejímu otci a měl v ní posilovat uměleckého ducha. Díky zelenému draho-kamu vyníkl smaragdový odstín jejích očí. Dával jí pocit bezpečí, jako by otce měla pořád nablízku.

„Kdo říká, že jsem o vás četla?“ Neustále si bezděčně prsty pohrávala s tmavými vlasy, zatímco on nemohl ani na chvíli přestat vpíjet se do ní pohledem.

„Velmi působivé,“ ukázal do výstavní síně. Tenhle rok už to byla její druhá výstava. Měla obavy, že ji uspěchala, ale k některým věcem prostě mělo dojít. Pár minut spolu jen tak postávali a povídali si. Nebyl to sběratel – ty poznala na míle daleko – nebo alespoň nesbíral

umění. Chystala se s ním rozloučit, ale on natáhl ruku a zlehka se dotkl její paže. Stříbrné náramky, které měla na zápěstích, zacinkaly a jen tento zvuk měl pro ně v přečpané místnosti nějaký význam. Bylo to vzrušující. „Zrovna se dívám na tenhle...“ Přešel k akvarelu, který namalovala před dvěma lety, strohému bílému majáku na pozadí skal a šedých vln západního pobřeží. „Úplně mi bere dech,“ pronesl a jejich pohledy se střetly. Vzápětí ucítila vlnu něčeho, o čem předpokládala, že to musí být touha. V životě dosud nic takového nezažila. „Dělám teď nějaké změny,“ řekl a přistoupil k ní ještě blíž, takže skoro šeptal. „Trochu představuji a možná by se mi hodil. Myslíte, že už si ho někdo vyhlédl?“

„To netuším,“ usmála se na něj a zvláštním způsobem přitom podvědomě flirtovala, nemohla přestat, přestože si hned všimla snubního prstenu na jeho ruce. „Budete se muset zeptat Patricka.“ Zalétla pohledem do místnosti a pátrala po Patricku Marshallovi. Obvykle to bylo snadné, vždy se držel blízko u ní. Se svým ležérně malátným postojem vévodil jakémukoli prostoru a ona ho teď zpozorovala, jak hloučku okouzlených obdivovatelů vypráví jednu ze svých mnoha vtipných historek. Bez něj by byla úplně ztracená a Patrick to věděl, aniž by to kdy musela zmínit. „Jen teď s někým mluvím. V každém případě můžete v galerii nechat svůj kontakt.“

„Třeba bych si mohl nějaký obraz objednat,“ usmál se jejímu překvapení, „na kliniku.“ Mluvil zlehka, tušila, že budou podobného věku, ale měla pocit, že toho ví o životě o dost víc než ona. Sáhl do kapsy. Měl na sobě elegantní splývavé tmavomodré sako z konfekce. „Vezměte si moji vizitku. Můžete se kdykoli zastavit, kdybyste

šla kolem. Mohli bychom,“ v jeho pohledu byl jasný příslib, „zajít na kávu.“

Grace netušila, jak se jí od něj podařilo odejít, ale ocitla se na druhé straně místnosti, kolena se jí trásla a žaludek měla neklidný jako vosí hnízdo. Tiše se proklínala. To poslední, co potřebovala, bylo zamilovat se do ženatého muže. Rozhodla se od něj držet dál, nebo si to aspoň namlouvala. Zlehka usrkávala šumivé víno – ještě ji čekal proslov, společenská konverzace a obchod. A i kdyby ne, už se nechtěla na nikoho vázat. Celý život se starala o sestry a matku. Otec to vyřešil jednoduše – nakonec si zvolil dvojitou hlaveň, co měl na lišky. V jeho ateliéru ho našla právě ona. Nejspíš to tak chtěl. „Ty jsi ta silná, Grace.“ Tolikrát jí to opakoval.

Nakonec se z toho stala její jediná vzpomínka na něj. Skoro deset let se musela o všechno starat. Její matka se celou tu dobu propadala stále hlouběji do chmurného oparu zakaleného léky, které jí předepisovali na sérii smyšlených zdravotních problémů, z nichž jí některý jednoho dne určitě zůstane natrvalo. Grace utekla z domova ve třiačaceti. Téměř další dva roky trvalo, než se od nich úplně odstříhla a ony pochopily, že si musí vystačit samy. Dělal, co mohla. Nezbyvalo jí než buď odtamtud vypadnout, anebo pomalu čekat na smrt, což měla zjevně v plánu matka.

Zachránilo ji malování. Nevyžadovalo nic než to, co byla připravená obětovat, a v době, kdy neměla kam se obrátit, jí poskytovalo útěchu. Udržela si díky němu všech pět pohromadě a teď pro ni znamenalo celý život.

Tohle byla její zatím největší výstava, a když Patrick navrhl, že ji uspořádají, znervózňela. Tvrdil, že to dává smysl, vždyť posledně se její obrazy prodávaly minimálně

deset tisíc za plátno – samozřejmě že to dávalo smysl. Jakmile Patrickovi nápad odsouhlasila, našel výstavní síň. Měla dojem, že už ji měl v merku nějakou dobu, a nechápala, proč se rozhodl, že si ji zaslouží spíš ona než některé z větších jmen, jež také zastupoval. Dublinská městská knihovna a archiv se po kompletní renovaci otevřely teprve před pár měsíci. Když stála před její impozantní fasádou, musela uznat, že je působivá. Při první návštěvě jí výstavní síň připadala nesmírně rozlehlá. Znepokojivý prostor plný ozvěn velkých Dubliňanů prodlévajících mezi nově vyspárovaným dlážděním a naleštěnými trámy. Jak ho vyplní? Dokáže se vyrovnat sbírkám děl Yeatse, Stokera a Swifta? Budova ji z nějakého důvodu zároveň znervózňovala i uklidňovala. V žilách se jí rozlévala podivná směsice očekávání a naprosté sebedůvěry, která ji poháněla od chvíle, kdy do velké síně vstoupila. Vytáhla pár starších obrazů, na nichž začala pracovat už před lety. Dodají výstavě na pronikavosti, říkala si. Byly, pravda, temnější než její novější díla, ale měly v sobě samotou její minulosti, která lidi zjevně přitahovala. První výstava zaznamenala nečekaný úspěch, a Patrick tudíž navrhl druhou.

„Co čekáš, když pořád jenom pracuješ?“ opáčil Patrick, když se před pár měsíci seznámili. „Dám ti radu, Grace Kennedyová: začni trochu žít.“ Svým typickým teatrálním způsobem rozhodil rukama, takže ho brala vážně jen napůl, a pokud nešlo o práci, nikdy se jeho radami neřídila. Bližšího přítele Grace neměla. „A co rodina?“ zeptal se jí Patrick jednoho mlhavého večera, když popíjeli víno v jejím ateliérku; ona měla zrovna tvůrčí blok a jeho právě opustila životní láska. I když popravdě každý muž, se kterým zatím chodil, se jevil jako jeho životní láska, až dokud...

„Co taky čekáš?“ vpálila mu na oplátku, „když pořád jenom pracuješ?“

„Trefa do černého.“ Na to si přitukli. Vzhledem k tomu, že měli společné zájmy a oba byli v jádru samotáři, kteří si nechtěli nikoho pouštět k tělu, jejich přátelství jim vyhovovalo. Navíc bylo lukrativní a neobnášelo žádné skutečné povinnosti nebo závazky.

„Pověz mi, koupil si něco?“ Pokynula směrem ke kardiochirurgovi. Stál uprostřed hloučku mužů, ale evidentně mu dominoval. I v té chvíli jí bylo jasné, že ho od ostatních odlišuje způsob, kterým naslouchá. Měl hluboko posazené oči, čistou plet a vlasy mu drze padaly do čela.

„Zatím ne. Když jsem viděl, jak se s tebou baví, získal jsem dojem, že ho zajímá spíš umělkyně než umění.“ Patrick se usmál na ženu ověšenou šperky, která si asi kolem padesátky nechala zamrazit obličej, zatímco její tělo a postava dál zrádně kráčely vstříc osmé dekádě. „Nezírej na ni. Jestli ta začne sbírat tvoje obrazy, jejich cena vystřelí jako raketa.“

„Tak mi něco pověz o Paulu Starrovi,“ požádala ho. Usmála se na tu zvláště vyhlížející ženu obklopenou hloučkem mladých obdivovatelů, kteří možná netíhli k umění, ale zcela jistě měli slabost pro šampaňské zdarma.

„Ti chlápci se ho, myslím, snaží přetáhnout z veřejného sektoru,“ Patrick pokynul ke skupině mužů středního věku v oblecích.

„Aha,“ utrousila Grace. „Takže... by si možná vážně rád něco vybral pro novou kancelář?“ Že by si to elektrizující jiskření, co mezi nimi proběhlo, jenom představovala? „A není gay?“ Z toho, jak si ji Paul Starr prohlížel, intuitivně poznala, že není.

„To tedy není – je ženatý,“ blýskl po ní Patrick pohledem zpoza obrouček svých brýlí na čtení.

„Pořád by mohl být gay. Tohle je přece Dublin – mohl by být gay a tutlat to.“

„Jenže není, a jestli máš alespoň špetku slušnosti, necháš toho chudáka na pokoji. Jsem rozhodně pro to, aby sis našla muže – pokud možno takového, co se nebude líbit mně –, ale musíš si najít vlastního. Ne někoho, kdo už je ženatý s někým jiným.“

„Ode mě mu nic nehrozí, já nikoho nehledám. Jsem šťastná, že můžu malovat a že ty moje věci prodáváš.“ Zvedla ruce: „Přísahám.“ Byla to pravda. Chtěla proniknout na americký trh. Podle Patricka byla ambiciózní a asi opravdu měla určitý drajv. Děti nebo manžel – obzvláště takový, který patřil jiné ženě – by ji jen brzдили.

Potom ho na chvíli ztratila z očí. Řekla si, že asi odešel, podobně jako všichni, kdo nedorazili jen kvůli šampaňskému. Ale pak si ho všimla v předsáli. Nejspíš tam čekal na taxíka.

„Ještě pracujete?“ Přistoupil k ní až příliš blízko. Měl uličnický výraz.

„Když pracovat, tak do rána, když flámovat, tak taky do rána,“ přistoupila šeptem na jeho výzvu. Muselo z ní mluvit šampaňské. V té chvíli opustila své obvyklé rozumné já, naklonila se k němu a otřela se rty o jeho, příliš dlouze na to, aby šlo o přátelské gesto. Polibek, pokud se to tak dalo nazvat, jen prchavý, váhavý dotek, mezi nimi nastolil smyslnou otázku. Jeho překvapený pohled dokonale odpovídal výbuchu hysterie v jejím nitru, ale připadalo jí, že to díky alkoholu lépe skryla. Udělala čelem vzad. Slyšela své podpatky

klapat o kamennou podlahu a jako tygřice se od něj kradla pryč. Cítila, jak ji sleduje, jak na ní vnímá každý detail, a užívala si to. Nikdy si nepřipadala mocnější: v té chvíli se stala vším, po čem kdy toužila. Pak se v ní vzedmul povědomý strach. Políbit někoho, koho neznala, jen tak? Manžela někoho jiného? Nikdy si nepřipadala víc... nedokázala to vyjádřit. A byla příliš šťastná, než aby se o to pokoušela.

Druhý den ráno se probudila s příšernou kocovinou a v rytmu své pulzující bolesti hlavy šla přes celé město do ateliéru. Po jejím boku se ošuntělými městskými ulicemi vinula kolona aut. Řeka Liffey se jednotvárně klikatila pod šedivým mostem Ha'Penny Bridge, kterým otrásal neúnavný déšť anonymních kroků. Dublin má svoje způsoby, jak vám připomenout, že jenom procházíte. Hluboko v srdci jí ale přesto pulzovalo dosud nepoznané vzrušení, a dokonce ani kocovina nedokázala uhasit záblesk naděje, který se v ní vznítit.

Ateliér ve čtvrti Liberties si koupila za výtěžek ze své první výstavy. V podstatě to byla garáž vmáčkнутá mezi tržnici Iveagh market a spoustou obchůdků se starožitnostmi, ze kterých měla dojem, že kdysi začínaly jako zastavárny – dávno předtím, než přišlo do módy vintage. Tohle byl starý Dublin, údolí Vikingů, rokle z červených cihel, zkrátka srdce jejich krásného města. Grace to tady zbožňovala. Staré budovy se zvláště doplňovaly s moderními prvky a nad tím vším zněly tři sta let staré zvony katedrály Christchurch. Zpočátku nebyl ateliér o moc víc než prázdná schránka s hnijícími dvojitými garážovými vraty, kam dost táhlo. Vůbec jí to nevadilo: patřil jen jí,

a když odešli řemeslníci, kteří za sebou nechali řádku vyklápěcích oken, kuchyňku a koupelnu, připadala si tam víc doma než v ušmudlaném bytě, co si pronajímala na druhém břehu řeky.

Patrick byl anděl. Anděl s nagelovanými vlasy, který chodil ve smokingu a kravatě. I dnes, kdy se Grace stěžila zvládla nasoukat do legín pocákaných barvou, vypadal Patrick naprosto bezchybně.

„A jaká teda je?“

„Kdo?“

„No přece jeho žena. Manželka Paula Starra.“ Nemohla ho dostat z hlavy.

„Jak to mám vědět?“ Patrick natahoval ruku proti světlu a zkoumal své nehty. Dostat z něj nějakou informaci bylo těžší než vyhrát Eurovizi. „Docela obyčejná, starší a žije v nějaké obrovitánské vile v Howthu.“

„Aha. Mají děti?“

„Co má tohle být? Inkvizice? Mučení? Máš ponětí, jak příšerně mě bolí hlava?“ Zvedl telefonní sluchátko: „Tak mu zavolej a zeptej se ho.“ Položil si dlaň na čelo a pořádně přitlačil, aby utlumil bodavou bolest hlavy. Jeho pomalé, hluboké nádechy a výdechy jasně svědčily o tom, že má pekelnou kocovinu.

„To přece nemůžu,“ Grace na něj zakoulela očima. Vrátil sluchátko do vidlice.

„Ne, to fakt nemůžeš,“ jízlivě se zazubil.

„Třeba by si ale vážně chtěl něco koupit. Mluvil o nějaké zakázce.“ Věděla, že se jako tonoucí chytá stébła, ale prostě ho chtěla zase vidět.

„Ty přece na zakázku nemaluješ, když to nemá být za nějakou pěknou cenu – a oba víme, že jediná zakázka, na kterou si myslí on, je, jak se ti dostat do...“

„Přestaň,“ nesouhlasně sevřela rty. „Ti kravaťáci, se kterými se včera bavit, by mu určitě koupili i Monu Lisu, kdyby si mysleli, že pro ně díky tomu začne pracovat.“ Jakou měla šanci, že mu něco prodá? „Nezavolám mu. Ale až si v nějakém jiném aukčním domě nakoupí celou sbírku, budeš litovat, že jsem to neudělala.“

„Jestli má zálusk na nějaký obraz, ví, kde sídlíme.“ Patrick do sebe obrátil šálek kávy. „Musím letět, obchody nepočkají!“ Rozpustile zakmital palcem o ukazováček. „Nemůžu tvůj neexistující milostný život probírat celý den.“ Švihl ji do ruky štětcem, takže měla rázem celou paži potřísněnou jasně modrým práškem.

„Díky.“ Zírala do hrnku s kávou a její mysl se stále zabývala vzpomínkou na to, jak se jí zatočila hlava, když políbila Paula Starra.

Trvalo jí skoro dva dny, než mu zavolala. Věděla, že Paul Starr to neudělá – protože je ženatý. Zvedl to po druhém zazvonění, a pokud ho překvapilo, že ji slyší, skryl to natolik dobře, že zapochybovala, jestli k ní něco cítí.

Ve čtyři hodiny vešla do moderní, bíle vymalované vstupní haly plné ocelového zařízení v nemocnici Liffey Hospital. Mladá, schopná a přátelská recepční ji zavedla k Paulovi do ordinace, mdle smetanového prostoru, který zoufale volal po nějaké dekoraci. Už na ni čekal a nějakou dobu jen tak klábosili o umění a obchodech, ale ona se nedokázala doopravdy soustředit. Byl ještě přitažlivější, než si pamatovala.

„Pár obrazů tady potřebujete jako sůl,“ poznamenala, když se nekonečným tunelem holých zdí vydali do kavárny. Chodby byly vystlané smetanově zbarveným

kobercem, jenž měl stejně dobře pohlcovat dobré i špatné zprávy.

„S tím bys mi třeba mohla pomoci ty.“ Přidržel jí dveře. Nedokázala se mu dívat do očí dlouho.

Posadili se ke stolečku v mezipatře, s výhledem na dvůr, který zdobily pestrobarevné keře, dřevěný nábytek a zahradní bludiště. V odrazu vyleštěného okenního skla viděla sebe vedle Paula Starra. Tvořili úchvatný pár. Její tmavé vlasy a šaty neotřele kontrastovaly s jeho uhlazeným vzhledem.

„Jsem rád, že jsi zavolala.“ Objednal kávu a naklonil se k ní přes stůl. „Bál jsem se, že to neuděláš. Myslel jsem, že to nevydržím a zavolám ti jako první, ale pak jsem si uvědomil, že nemám tvoje číslo. Políbila jsi mě a utekla.“ Jeho ústa, která byla v tomto prostředí obvykle vážně sevřená, se teď roztáhla do širokého úsměvu. „Stejně bych ti nemohl zavolat.“

„Nemohl?“ Jen si to představovala, nebo na ni jeho snubní prsten v odpoledním slunci opravdu neustále pableskoval?

„Jsem ženatý. To určitě víš.“ Odvrátil pohled a smutně se zadíval na dvůr pod nimi. „Ale co,“ zkoumavě na ni pohlédl svýma bystrýma očima. „Manželství. Co to dnes vůbec znamená?“

„Pro tvoji ženu to nejspíš znamená hodně,“ povzdechla si Grace a lehce se opřela dozadu.

„Není to tak jednoduché.“ Všiml si, že se jí ve tváři mihl rezignovaný výraz. „Vážně, není to, jak si myslíš. Evie je daleko starší. Nikdy jsme neměli...“ Zvedl džbánek a chvíli si soustředěně naléval mléko. „Nikdy jsme nezaložili rodinu a nikdy jsme neměli konvenční manželství.“

„Nerozumí ti?“ utrousila tlumeně, i když věděla, že by to neměla zlehčovat. Zachytil její pohled a Grace poskočilo srdce a celý svět se trochu vychýlil z rovnováhy. Tohle nebyla žádná legrace, opravdu ne.

„Spíš mi rozumí přímo skvěle. Váží si toho, co mezi sebou máme, a chce mi dopřát víc. Má svůj život, já taky. Chápe, jak to mám s některými... věcmi.“

„Takže by jí nevadilo, kdyby sis, dejme tomu, nabrnknul milenkou?“

„Nevím, jestli by to formulovala takhle, ale ne. Podívej, nečekám, že to pochopíš, ale když někoho miluješ, opravdu miluješ, pak pro něj chceš to nejlepší.“

„A to mám být já?“ hlesla Grace. Bylo to šílené, vždyť se sotva znali.

„Díváš se na mě, jako bych utekl z blázince.“ Tomu se oba zasmáli. Zavrtěl hlavou a ještě trochu ztišil hlas, takže jen šeptal. „Řekl jsem jí o tobě.“

„Co prosím?“ Grace se k němu naklonila. Tohle nečekala – co vlastně čekala? Že budou probírat, jestli je lepší kreslit uhlem, nebo tužkou? Kdepak, měla by být upřímná alespoň sama k sobě. Čekala víc. „Ty jsi o mně pověděl manželce? Že jsi mě potkal?“

„Musel jsem. Nemohl bych nic podniknout bez toho, abych k ní byl upřímný. Člověk jen tak zčistajasna nepřestane někoho milovat. Během let se to mezi námi změnilo, ale za nic na světě bych jí neublížil.“

„A to, že jsme se sešli a vedeme tenhle rozhovor, to jí neublíží?“

„Ne. Počítá s tím, že zkusím něco jiného. Chce, abych byl šťastný. Sama je teď se svým životem spokojená. Dala mi, jestli promineš ten staromódní výraz, svoje požehnání.“ Blýskl po Grace vítězoslavným úsměvem; tenhle

game, set i celý zápas vyhrál Paul Starr. „Pokud to tedy cítíš stejně jako já.“

Hned pár dní nato ji pozval na večeři. Zvolili veřejné prostranství, Trocadero v centru města. Když se dostala do bezpečí svého bytečku, tančila v tom stísněném prostoru na nějakou bezduchou odrhovačku, co zrovna hrála v rádiu. Druhý den zamířila do obchodního domu Switzers, propálila si ohromnou díru do kreditky a odešla odamtud se sexy halenkou od Valentina za poloviční cenu, která ponechávala představitosti ještě míň, než jí zbylo v peněžence. Nehledě na manželství, požehnání nebo jakékoli další hloupé myšlenky, co jí kolovaly hlavou, do něj začínala být zamilovaná.

„Vypadáš nádherně, dokonce ještě víc, než když jsem tě viděl poprvé.“ Zatímco hovořil, mohl na halence oči nechat. Byl to kouzelný večer. Paul měl spoustu plánů, snů a ambicí. „A právě tohle,“ jak jí pověděl, byl problém v jeho manželství s Evie. „Uvázli jsme na mrtvém bodě, možná ještě před svatbou.“

„Moje sestry jsou stejné. Nechápu, proč jsem...“ naklonila hlavu na stranu, byla si instinktivně jistá, že jí porozumí, „... taková, jaká jsem.“

O čtyři hodiny později se procházeli po parku Stephen's Green. Město vonělo příslibem. Zpoza zábradlíček ohraničujících trávníky se nočním vzduchem linul odér violek, fialy a jasmínu. Oranžový měsíc na sametové, jasné obloze jako by svítil nízko jen pro ně, a když procházeli kolem zapraženého kočáru, zdálo se, že se koně trochu napřímili. Někde o kus dál na Grafton Street si pouliční muzikant vyléval srdce kvůli lásce, kterou ztratil anebo

možná nikdy nepozná. A Paul na ni hleděl s dychtivostí, jakou Grace vyjadřovala jen ve svých malbách. Sklonil se k ní, aby ji políbil, a pak se zarazil. Myslela, že se snad pomátne touhou. Ale dokázala si udržet klidný výraz.

„Musím tě zase vidět,“ zašeptal jí do vlasů a otřel se o ni, takže ho ucítila celým tělem.

„To by se asi dalo nějak zařídit.“ Zasmála se tomu a užívala si tu hru. Příští schůzka i ta další probíhaly podobně. Sice nebyl Evie vyloženě nevěrný, ale díval se na Grace roztouženěji než kterýkoli jiný muž, kterého poznala. A pak, po pěti bouřlivých měsících, kdy Grace stěží pozřela sousto, aniž by to bylo v jeho přítomnosti, a kdy se z ní stával uzlíček nervů a sexuálního napětí, jí jednoho dne zavolal do ateliéru.

„Jedu na víkend do Paříže. Chtělo by se ti taky?“ nadhodil zlehka, ale oba věděli, co by to znamenalo.

„Ale co...“ První pravidlo milostných aférek – nikdy nevyslovovat manželčino jméno.

„Říkal jsem si, že to pro nás bude výjimečná cesta, něco, na co nikdy nezapomeneme.“ Přísahala by, že ve vlasech cítí jeho teplý, pikantní dech.

„Za práci, nebo za zábavou?“

„Nevidím důvod, proč by nešlo zkombinovat obojí.“ Uchechl se způsobem, který mu přidal na věku a světáckosti. Patrick měl za to, že si v Paulovi našla náhradu za zesnulého otce. Doufala, že to říkal z legrace.

„Možná bych tam taky mohla trochu pracovat.“

Ale náčrtník nakonec ani nevytáhla z batohu. Paříž ji uchvátila. Bylo to opravdu město lásky. Právě tak opojné jako spojení mezi nimi, které bylo daleko hlubší, než Grace očekávala. Měli podobný smysl pro humor a tutéž nenasytnou touhu. Z účasti na konferenci se Paul vyvlékl

s tím, že má otravu jídlem. Byla to otřepaná výmluva, ale kupodivu mu ji uvěřili. V neděli večer letěli zpátky, celí vyčerpaní, ale zároveň plní života. V Paříži se všechno změnilo a oba to věděli.

Když se Grace před půlnocí dostala domů, připadala si zvláště sama. Nechtělo se jí s ním na letišti loučit, a potom ji zasáhlo vědomí, že přece není její. Pořád je Evii. Vyšplhala se po schodech do čtvrtého patra. Proklínala georgiánské stavitele, kvůli nimž museli lidé bydlet v hnízdech nad městem jako ptáci. Žila sama. Jako společnost jí stačil ovladač a zezdola od sousedů se občas připlížila kočka, které říkala Mojžíš. Když vybalila, zapnula si telefon. Jedna nová zpráva. Vytočila číslo hlasové schránky. Byla od její sestry Anny – té prostřední.

„Promiň, Grace, že ti nechávám takovouhle zprávu, ale sháníme tě od pátečního večera. Teď je neděle ráno a už si fakt začínáme dělat starosti. Každopádně nám zavolej, hned jak dostaneš tuhle zprávu, jde o mámu.“ Grace si sedla na postel s kovovou konstrukcí, kterou si koupila sama. Její skřípavé přivítání tentokrát vůbec nevnímala. Stěží mohla uvěřit, že ještě před pár hodinami ležela v jeho objetí a svět se jí zdál v pořádku. Znovu vytočila číslo posledního volajícího.

„Ahoj, je všechno v pořádku?“ V duchu se ocitla zpátky. Na onom velkém, studeném statku, jehož omítka už ztratila svoji bělost, nikdo se o ni nestaral už dávno před otcovou smrtí. Cítila nevyhnutelný pach vlhkosti, v rozích se tvrdohlavě hromadil prach, který bylo lepší ignorovat, a stropy se s každým uplynulým rokem trochu přiblížily k podlaze.

„Ach, Grace,“ zvedla to Clair, kterou obvykle jen tak něco nerozhodilo – na to byla moc excentrická. Byla to

drobná, kostnatá dívka s hlubokýma, modrýma očima a slabostí pro špatné muže. „Sháníme tě už několik dní. Jde o mámu... Ona je...“ Clair ani nemusela dokončovat větu. Grace si sestru dokázala představit, jak stojí s křídově bílou tváří u kapajícího dřezu a třese se jí ruka. Bylo jí znovu osm a právě se dozvěděla o otci.

Jediné, co ze sebe Grace dokázala vypravit, bylo „Jak? Kdy?“. To poslední, co by čekala, ale zároveň vůbec nic nečekaného. Mona se na smrt chystala posledních dvacet let. Po pohřbu jejich otce nevyhlázala z postele. V podstatě je opustila, zanořila se do propasti truchlení a nechala Grace řídit domácnost a vychovávat sestry, přestože sama byla pořád ještě dítě.

„Musíš přijet a pomoci nám všechno zařídit. Máma by si přála, aby sis pohřeb vzala na starost ty.“

„Samozřejmě. Byla jsem pryč...“ Nemělo cenu nic vysvětlovat. Byla by to jen další věc, co by jí Anna mohla vyčítat. „Budu tam, promiň, že jste mě nemohly sehnat. Vyrazím hned teď.“

„No, přijed' prosím co nejdřív. Musí se toho tolik udělat.“ Nato Clair svým typicky roztržitým způsobem zavěsila.

Grace nechala vzkaz Paulovi, jen krátkou zprávu o tom, že se s ním nebude moct sejít, protože jí právě zemřela matka. Nečekala, že by přijel, nenapadlo ji, že by měl potřebu se angažovat. Ale najednou byl tady, auto zaparkoval před domem, kde čekalo, až je oba bude moct odvézt domů, a ona na minutu zapřemítala, jestli vůbec stačil dorazit k Evie.

„Tohle vážně nemusíš...“ Děsila se rozpaků, které vyvolá příchod někoho zvenčí do její dysfunkční rodiny.

„Nedopustím, aby sis tím procházela sama, Grace.“

Ještě ti pořádně nedošlo, co se stalo.“ Usmál se na ni. Brzy nechali Dublin za sebou a projížděli otevřenou krajinou. Míjeli ploché mokřiny – vnitrozemské pláň pokrývala smršť hnědých, fialových a žlutozelených políček. Potom se okolní pozemky začaly zužovat a jejich příjezd na západ ohlásily kameny, o které se farmáři po staletí rozparcelování půdy řezali do rukou, aby si označili svůj těžce vydobytý kus pozemku. Kamenitá půda tu převládala ještě dlouho po bojkotu Charlese Parnella a poté, co Irská zemská liga vybojovala svoje války a tolik toho přitom ztratila. Grace měla pocit, že by chtěla zachytit jeden prchavý moment v této krajině, namalovat ho a pokusit se vyvážit tu ubohost vznešeností. Nahlas zamumlala: „Táta by to tady dokázal namalovat i ve spánku.“ Nevěřila, že někdy bude tak dobrá jako on, neměla jeho cit.

„Tvůj táta byl malíř Louis Kennedy? Toho zná úplně každý,“ pronesl, zatímco auto tiše vrnělo po nerovných silnicích mířících na západ. „Většině lidí se v souvislosti s ním vybaví slovo tragický. Tragický a geniální.“

„Obojí se v něm zvláště spojovalo. Byl tichý, trávil víc času malováním než s námi, ale matka ho zbožňovala. Vnášel do jejího života smysl. Zní to divně?“

„Ne, umím si představit, že se člověk snadno ocitne ve stínu někoho tak talentovaného,“ zamyšleně hleděl před sebe a v jeho tichu bylo daleko víc moudrého pochopení, než by dokázala vyjádřit slova.

„Měla pocit, že je otec něco víc než ona, a lidi jí to asi taky dávali najevo. Když umřel, jako by se z ní stala prázdná schránka.“ Matčina reakce na otcovu smrt byla jedním z důvodů, proč se Grace rozhodla, že ona v ničím stínu žít nebude. Manželé a děti byli rozhodně mimo její

hledáček. Ohledně Paula udělala výjimku – její manžel to koneckonců nebyl.

Grace nakonec přečetla oslavnou řeč na zesnulou – byly to tři klopotné sloky s neohrabanými rýmy. Verše o podzimu a nutnosti jít dál napsala Mona, než ztratila veškerou naději. Kdysi – už hodně dávno – to byla básnička. Grace stála v přední části kostelíku a jako jediná neslzela. Nikdy na pohřbech ani na svatbách neplakala, nechávala to na Anně. Neplakala ani pro otce a věděla, že nebude plakat pro matku. Vždyť to bylo nepřírozené.

Pohřbili matku vedle otce, na malém kousku země na horském úbočí, s výhledem na široou, zvlněnou venkovskou krajinu. Hrabství se před nimi rozkládalo v podobě oříškově hnědého rašeliniště, zelenožlutou plochu narušovaly jen fialové ostrůvky vřesu. Šedá obloha jako by se s krajinou spikla, aby překryla jakékoli další emoce – byla to hotová krajinka Louise Kennedyho, jen ji namalovat. Nenavštívila hrob už víc než desetiletí. Přitáhla si tmavý plášť blíž k tělu a byla ráda za uklidňující dotek Paulovy ruky na svých zádech.

Pohřeb proběhl přesně tak, jak by si její matka přála. Smuteční hosté popíjeli čaj a truchlili, jako by jim za to někdo zaplatil. Grace se mezi ně posadila, poslouchala jejich historky a prohlížela si dům, vybledlý přízrak místa, které kdysi dobře znala. Prádelník působil menší, než si vybavovala, nátěr zanedbanější a závěsy vybledlejší. Na krbové římse stála rodinná fotografie – jejich poslední. Obrázek šťastnějších časů, kdy byli všichni spolu. Vstala, aby si udělala další čaj. Jedině tak se to dalo snést. Potřebovala se hýbat. Něčím se zaměstnat. Paul podle potřeby naléval čaj nebo whiskey, a poté co nejdřív okouznil její sestry a následně i sousedy ukázkovým chováním jako

k „pacientům“, jal se umývat nádobí. Asi si ho z toho dne budou pamatovat lépe než ji.

Další dva měsíce Gracin život plynul nerušeně. Malování ji úplně pohltilo a Paul se k ní choval pozorně a mile. Kdyby jí o Evie neřekl, nikdy by neřekla, že je ženatý. Milenka by se přece měla cítit jako ta druhá, ne? Potom si jednou večer u ní doma na gauči přitukli, když vtom se jí zvedl žaludek, až se lekla, že vyzvrací všechno, co za předchozí týden snědla. Rozběhla se do koupelny, kde nevolnost polevila. Když však Grace v naprasklém malém zrcadle uviděla svůj odraz, vrátilo se to jako lavina. Vypadala jinak, byla bledá, opuchlá, a přitom úplně zdravá, své zarudlé tváře přikládala pocitům štěstí. Najednou si připadala nafouklá, což nemělo nic společného s trávením, nýbrž s krabičkou tamponů, kterou svírala v ruce. Koupila si je před pohřbem, ještě před výletem do Paříže. A pořád ležely neotevřené na polici.

Druhý den si koupila test. Do tří minut celý její svět ustrnul. Zachvátila ji taková panika, že nedokázala malovat ani myslet. Někdy v době, kdy byla většina lidí právě po obědě, jí volal Paul. Kolem páté už od něj měla nepřijaté hovory čtyři. Věděla, že mu to dříve či později bude muset zvednout. Nakonec na to nedošlo – stál s telefonem v ruce přede dveřmi ateliéru a čekal, až ho pustí dovnitř. Test zaregistroval, ještě než zapnul rychlovarnou konvici. Vypěstovali si takový zvyk – stavoval se u ní cestou domů z nemocnice a nad šálkem silného čaje a sušenkami si vzájemně sdělovali, co ten den zažili.

„Ach, bože.“ Očima těkal kolem sebe a jeho hlas zněl pronikavěji než obvykle. „Nemůžu tomu uvěřit, jak

je to dlouho?“ Snažil se to v duchu vypočítat, ale nemohl se přestat usmívat a nemotorně šermoval rukama. „Fakt tomu nemůžu uvěřit – mám takovou radost!“ Sevřel ji v objetí, zprvu si nevšiml, v jakém je Grace šoku, ale netrvalo mu to dlouho. „Jsi v pořádku?“ Na chvíli ji od sebe odtáhl, zahleděl se jí do zelených očí a pátral po známkách toho, jak se cítí.

„Jsem jenom trochu...“ nejlepší slovo by asi bylo omráčená, ale dokázala ze sebe vypravit „překvapená“. O dětech nikdy nemluvili – proč taky? Vždyť měl přece Evie a ji by nikdy nenapadlo se zeptat, proč už dávno, ještě než ji poznal, neměli děti.

„Ale jsi ráda, ne?“

„Já ještě nevím, ještě je brzo. Připadá mi to moc brzo.“ Slyšela, jak ji opouštějí slova, nechtěla mu to zkazit. „Asi si na to budu potřebovat zvyknout.“ Hlavou jí probíhaly nejrůznější myšlenky. Později jí často připadalo zvláštní, že vůbec neuvažovala, že půjde na potrat. Jep-tišky u ní odvedly dobrou práci, tak hluboce jí vstípily katolickou vinu, že už si ji ani neuvědomovala.

„Přestěhuješ se ke mně?“ zeptal se.

„A Evie?“

„Ne, seženeme si byt... Pochopí to.“ Jeho zrak na vteřinu potemněl, čemuž rozuměla. Bude těžké říct Evie, že se jí vzdaluje tak rychle, radikálně a s konečnou platností.

„Já...“ Najednou se zarazila, možná to bylo tím šokem.

„Nebo snad nechceš?“ Když uviděla, jaká se v jeho tváři odráží bolest, nejradši by sama sebe nakopla.

„Já jen... já nevím.“ Nebyla si jistá, co říct. Měla spoustu plánů, ale Paul všechno změnil. „Neumím si představit život bez tebe. To asi jenom ten šok, totiž překvapení.“

„Neodpověděla jsi mi.“

„Ne,“ odvětila prostě. „Ne, neodpověděla.“ Potřebovala čas na rozmyšlenou. „Pojďme se nejdřív prokousat těmi pár dny, než si na tu novinku zvykneme.“

Následující dny a týdny byly pro Grace naprosto nesku-tečné, jako by se ocitla mimo běh vlastního života. Paul byl skvělý – všechno přijal a byl jí k dispozici, kdykoli po-třebovala. Vyzvedl brožurky realitních kanceláří a vybral oblasti, kde by mohli žít. „Jen dočasně, než se všechno usadí a rozhodneme se, co chceme,“ řekl jí povzbudivě, jako by existoval nějaký dalekosáhlejší plán. Ona si za-tím nezvykla ani na myšlenku, že spolu budou žít – bylo to příliš náhlé. Sestrám o Evie neřekla, ale teď se zdálo, že detaily nemá cenu zamlčovat.

„No, buď je s tebou, nebo není,“ prohlásila Anna, která vždycky uvažovala prakticky. „Ne že se vlk nažere a koza zůstane celá. Prostě buď, anebo.“

„O to nejde. Navíc znáš můj názor na manželství.“

„Nebud' blbá, Grace. Jsi těhotná. V podstatě ani ne-záleží na tom, jestli si tě vezme, nebo ne. Hlavní je, jestli zůstane ženatý s ní. Musí si vybrat.“

Ta slova se vznášela ve vzduchu ještě dlouho poté, co Grace zavěsila. Jakmile se jí ta myšlenka jako semín-ko uhnízdila v mozku, zakořenila a nešla jí z hlavy. Pau-lovi to přiznala ve čtvrti Drumcondra, plné stromů, kam se přišli podívat na čtyřpokojový dům z červených cihel.

„Nemůžu s tebou žít, Paule, ne takhle.“

„Můžeme se podívat i na jiné domy,“ odvětil, zjevně měl za to, že se jí tu nelíbí. „Můžu zjistit, jakou by nám dali hypotéku, jestli ti jde o tohle.“

„Ne,“ řekla Grace a přistoupila k arkýřovému oknu. „Ne, Paule. Nemůžu s tebou žít, dokud budeš ženatý s Evie. Nebylo by to fér vůči tomu dítěti.“

„Ale Evie to nebude vadit. Bude ráda, že jsem šťastný.“ Připomínal jí zraněného setra. „Můžeme se usadit tady. Budu tě podporovat, Grace, vždyť to víš. Budu kupovat plenky, platit účty, všechno. Jsem na to připravený, opravdu, chci do toho jít.“

„Ty to nechápeš, Paule. Pokud jde o mě a o miminko, musí to být všechno, nebo nic. Miluju tě, ale než spolu začneme budovat budoucnost, musíš se odstříhnout od Evie.“ Bylo to těžší, než čekala. Věděla, že strašně riskuje. Co když si vybere Evie? Na druhou stranu potřebovala vědět, že přízrak jeho první ženy ustoupí do minulosti.

„Rozumím,“ hlesl.

„Každopádně jí to budeš muset říct. To bude nejhorší. To ostatní už asi nebude tak strašné.“

„Ano, samozřejmě. Řeknu jí to dnes večer.“

„A potom uvidíme...“ Grace se kousla do rtu. Nechtěla, aby viděl, kolik to pro ni ve skutečnosti znamená.

„Žádáš mě o ruku?“ Smutek na okamžik vystřídal vtípek, k němuž se stále vraceli už ode dne, kdy se seznámili.

„Třeba to jednoho dne udělám – až budeš volný a budeš tu nabídku moci přijmout. Anebo požádáš ty mě. Jak se patří.“ Když ji sevřel v objetí, věděla, že se nemá čeho obávat.

Celá záležitost s Evie byla vyřešená během měsíce – manželství uzavřená v zahraničí měla výhodu rychlého